

TALENTFULL GJENG: Fra v.: Fatima Mohammad, Karyn Sanford, Victoria Jacobsen, Nea Toften, Maya Carroll, Celine Klett, Sunniva Sørbye, Maria Hallingstad og Anna Hovig Wikstrøm.

Er blitt eliteserie-spillere før fullført ungdomsskole

– De er de beste unge spillerne jeg har sett i Norge, sier Ulrikens amerikanske hovedtrener Durell Sandford.

MAGNUS WIKAN
magnus.wikan@bt.no
foto **TOR HØVIK**

Ballen smeller taktfast i platen bak kurven. En etter en plukker neste Ulriken-spiller ballen opp og skyter den mot platen i samme bevegelse. Så spurter de alt de kan til midten av banen, der stiller de seg bakerst rekken.

Slik holder de det gående til en av dem bommer på platen, eller faktisk treffer kurven.

Det skjer ikke så ofte.

Ulrikens 14 og 15 år gamle basketjenter slurver sjelden. De har trent målbevisst fra de

var små, og har nå tatt igjen og passert spillere i aldersklassene over. Førrige sesong tok laget NM-sølv mot fem år eldre jenter.

Nå trener alle med klubbens seniorlag. Åtte av dem spiller regelmessig i eliteserien.

– De er de beste unge spillerne jeg har sett i Norge, sier Durell Sandford.

Beste årgang på årevis

Den amerikanske baskettreneren har bodd i Bergen i 14 år nå. Han har fulgt datteren Karyn (14) og hennes lagvenninner fra de pakket sine første baller som små.

Trent av hans kone, tidligere toppspiller Ingvild Sandford, har jentene utviklet seg til å bli den mest spennende generasjonen med basketballspillere Norge har hatt på mange år.

– Det de har gjort i så ung alder kan ikke sammenliknes med noe annet i norsk kvinnebasket, sier Durell Sandford.

For i tillegg til å være totalt dominerende i Norge, i flere aldersklasser, har tenåringsene også markert seg internasjonalt. Førrige sesong vant de det nordiske mesterskapet og spilte i Europaligaen som første norske jentelag noensinne.

Der tok de til slutt bronse, etter å ha vunnet 13 av 15 kamper.

– Det er veldig gøy å se at de gjør det så bra internasjonalt. Det er sjelden at vi har disse årgangene i Norge, bare 77-årgangen og 83-årgangen kan sammenliknes. Og det begynner å bli mange år siden, sier Brent Hackman, sportssjef i Norges Basketballforbund.

Spilt sammen lenge

– Hvorfor er dere så gode?

– Vi bruker mye tid på basketball, og vi vil oppnå veldig mye alle sammen, sier Karyn Sandford.

Hun er to ganger blitt kåret til mest verdifulle spiller i nordisk mesterskap – som første norske jente.

Lagvenninnen Fatima Mohammad (14) var også på all star-laget fra turneringen.

– I tillegg har vi et veldig godt samhold. Vi er gode venner og forstår hverandre godt. Det gjør det lettere å spille sammen, sier Mohammad.

Trener Ingvild Sandford utdypet:

– Vi har trent mye «skills» med dem, helt fra de var små. De har trent på de riktige tingene, hatt høyt fokus på treningene og trent mye på egen hånd. I tillegg har de lært mye av hverandre. Når de ser at noen andre får noe til, så skjønner de at det ikke er noen begrensninger for dem heller, sier hun.

Tidlig på A-lagstrening

Utfordringen har vært å gi dem utfordringer. Allerede i fjor var flere modne for eliteseriespill.

– Det skal jo ikke være slik at 13–14-åringene skal komme inn å bite fra seg på seniornivå, men de klarer seg veldig bra. Vi var skeptiske til om det var for tidlig å slippe dem til, men de er blitt tatt godt imot av de eldre spillerne. Det har hatt mye å si, sier Sandford.

– Hvordan er det å spille seniorbasket?

– Det er ganske stor forskjell på å spille en seniorkamp og å spille en kamp mot lag på vår alder, for de er mye sterkere, høyere og raskere enn oss. De har jo spilt i flere år enn oss også, sier Mohammad.

Likevel har de bitt godt fra seg. Lagets ledestjerne, Karyn Sandford, har tross alt trent med de voksne spillerne fra hun var tolv år gammel. Fatima Mohammad og Sunniva Sørbye (15) begynte ikke så lenge etter.

– Hvor langt kan disse spillerne nå?

– Det er vanskelig å si, men jeg tipper mange av dem vil spille collegebasket om noen år. Vi må likevel huske på at det er langt frem dit. Jentene er 14–15 år, det er så mye som kan skje. Men alle har store mål. Det er ikke bare én eller to som vil spille collegebasket, det er mange, sier Ingvild Sandford.

Både hennes mann og sports-

sjef Hackman tror profesjonelle tilværelser i utlandet er innen rekkevidde for flere av dem.

Nasjonale bieffekter

Ulrikens dominans hjemme i Norge har også ført med seg heldige bieffekter. I et forsøk på å holde tritt, har nemlig flere lag landet rundt trent hardt og intensivt over lengre tid. Det har ført til at lag som Hop, Ytrebygda og Sandvika også har fått frem uvanlig talentfulle lag i samme aldersklasse.

– Konkurransen mellom lagene har hevet nivået nasjonalt og gjort landslaget bedre. Vi kommer til å satse på dette årskullet, og håpe at det også gir en effekt på kullene som kommer etter, sier Hackman.

– Hvorfor er ikke de beste spillerne fra de ulike bergenslagene samlet på ett lag?

– Hadde de beste spillerne i Hop og Ytrebygda gått til Ulriken, ville ikke Ulriken lenger hatt noen å spille mot. De sliter allerede med å få skikkelig motstand i Norge. Derfor spiller de mye i utlandet, og da får de ha med seg gjestespillere fra de andre klubbene, sier Hackman, og legger til:

– Så det er konkurranse nasjonalt, men samarbeid internasjonalt.

LEDESTJERNE: Karyn Sandford (til v.) er et av landets største basketballtalenter. Hun har vokst opp i en basketfamilie med to tidligere toppspillere som foreldre, og har hatt dem som trenere hele livet. Her passerer hun Maria Hallingstad.